

கழக இளைஞரணி மாநில மாநாடு (25)

“கயிற்றில் தொங்கிய கணபதி!”

கலைஞர் கழதம்!... முதல் பக்கத் தொடர்ச்சி

கோடல்வரன் நினைக்கிறான். “லட்சாதிபதி கோடல்வரனாய் வளர்ந்து விட்டால் என்செய்வது? தன் பெருமை போய்விடுமே” என்று! அல்லது லட்சாதிபதிக்கு கோடல்வரனிடத்தில் பொறாமை. இந்த எண்ணம் வளருகிறது. முடிவு கொலையில் முடிகிறது. இருவரில் ஒருவன் தூக்குமேடைக்கு நடக்கிறான். கொலைச் செய்தி பத்திரிகையில் வந்ததும் “கொடும் பாதகா” என்று திட்டினவர்கள். கொலையாளி தூக்கில் தொங்கி விட்டான் என்ற செய்தி கேட்டதும் சிறிது வருந்தத்தான் செய்கிறார்கள். ஏன்? முசோலினி அழிய மாட்டானா? அக்கிரமக்காரன்! என்றெல்லாம் “சாயம்” தந்தவர்கள். அவன் கொல்லப்பட்டதும், “அட பாபமே” என்று சோகக் குரல் எழுப்ப வில்லையா? குற்றவாளிகளுக்கேற்ற தண்டனைகள் நிறைவேறுகிற நேரத்திலேயே இந்த நிலை மக்களுக்கு என்றால், குற்றமற்றவன் - கொடுமையை நினைத்தும் பாராதவன் - கொஞ்ச மொழியின் - நல் நெஞ்சின், அநியாயமாகச் சாகப் போகிறான் என்று கேட்டால், அச்செய்தி காதிலே ஆயிரமாயிரம் மேகங்கள் சேர்ந்து முழக்கும் இடியொலியாகத்தான் விழும்!

“கணபதி தூக்கிலிடப்படுவான்” - இச்செய்தி திராவிடத்தை - ஏன் உலகத்தையே எட்டிய நேரத்தில் திராவிடம் சேர்ந்து விழ்ந்தது. அதே வேளையில், ஆறுதல் சிறிது தலை நீட்டியது. “சுதந்திர பூமியில் - சுதந்திர வீரர்களாய் - சுதந்திரத் தலைவர்களைப் பெற்றிருக்கிற நமக்கு ஏன் அச்சம்? நமக்கு ஏன் வீண் சஞ்சலம்? நமது சர்க்கார், நமது நாட்டு கணபதியை அநாதையாக மலையாவி மான விடாது என மனத்தைத் திடப்படுத்திக் கொண்டோம். அது மட்டுமல்ல: ‘காமன் வெல்த்’தோடு ஏற்படும் உறவு, கணபதியைக் காப்பாற்றும் என நம்பி கண்ணீரைத் துடைக்கக் கொண்டோம். துடைத்த கையை எடுக்கவில்லை. தூக்குமேடை கணபதியைத் தின்று ஏப்ப மிட்ட சப்தம் நமக்கு கேட்டு விட்டது.

“அய்யோ கணபதி! அருமைத் தமிழகத்தின் அன்புச் செல்வா! எப்படியோ உன் உயிர் நீங்கிற்று? உன்னைப் பெற்ற வயிறு பற்றி எளிகிறதா! ஆபத்து உன்னை அணுகிய நேரத்திலும், நம் அரசாங்கம் காப்பாற்றும் என நம்பியிருந்தேனடா - உன்னைக் காலில் மிதிப்படு நசுங்கும் ஒரு ஏறும்பாக எண்ணி விடுவென்று தெரியாதோ!.....”

-தமிழ்த் தாய் கதறுகிறாள் இங்கே!.... அவளைப் பார்த்து தூக்குமேடை சிரிக்கிறது.

“பார்த்தாயா, தமிழ்த் தாயே!... வெள்ளைக்காரன் வெளியேறினால் நல்ல காலம் பிறக்குமென்றாயே.... இதோ பா!... உன் மகனின் சதைகளை, நான் பிடித்துச் சாப்பிடுகிறேன். வெள்ளைக்காரன் தந்த தீனி இது! வெகு இனிப்பு!.... நானுந்தான் இங்கு விருந்து சாப்பிடுகிறேன்” - சிரிக்கிறது தூக்குமேடை. கைகொட்டச் சிரிக்கிறது; கலகல வெண் சிரிக்கிறது பக்கத்திலே பிணம் சிரிக்கிறது.

உலகில் எத்தனையோ பேர் தினம் தினம் சாகிறார்கள். எல்லாவற்றுக்குமா எல்லோரும் கவலைப்படுகிறோம்? அதுபோலவோ, எத்தனையோ பேர் தூக்கிவிடப்படுகிறார்கள்....ஆனால் கணபதியின் தண்டனை, தமிழ்நாட்டிற்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்கிறது. கணபதியே ஒரு பாடமாகி விடுகிறார். தமிழ்நாட்டுக்கு! அவர் வாழ்வே தமிழர்க்கு ஒரு அரசியல் வகுப்பு. அவர் இறுதிக் கடிதம் தமிழர் பட்டாளத்துக்கு ஒரு போர்ப் பிரசங்கம்.

“மலர் மலரும், மணம் வீசும், கருகி மடியும்” பூ மலர்வதும் கருகி மடிவதும், “காயமே இது பொய்யடா” எனக் கழறுபவர் பயன்படுத்திக் கொள்ளும் உதாரணங்கள். “மனிதன் பிறக்கிறான். சாகிறான். வந்த வழியைப் பார்த்துக் கொண்டு போவதே மனிதனின் லட்சணம்” என, வாழ்வை வெறுத்தவர் பேசுவர். மலர் மலர்வதும், கருகி உதிர்வதும் தான் அவர்கள் கண்களில் படுமே தவிர, மலர் தரும் “இன்ப வாசம்” அவர்கள் உணர்வைத் தொடுவதில்லை. தொடடாலும் அதை உரைக்க மறுக்கின்றனர். மடியப் போகிறோமே என்று மலர் மணம் தராமல் இருக்கிறதா? ... அப்படியிருக்கும் மலரைத்தான் மக்கள் விரும்புவரா? வயது நீண்ட, வாடா மல்லிகையை வரவேற்பவர் யார்? சாகப் போகிறோமே என்பதற்காக, சமுதாயத்துக்குச் செய்ய வேண்டிய பணியைச் செய்யாமல் இருப்பதா? மலர் மணம் தர மறுப்பதா? ... மணம் தரும்

மலராகத்தானிருந்தார் கணபதி. “முடி சார்ந்த மன்னரெலாம் வெந்து பிடி சாம்பலாயினர்” என்று பாடி, முனிவர் ஆஸ்ரமம் அமைத்துக் கொள்ளவில்லை.... தூக்குமேடையிலே இந்த முகாரியைப் பாடவுமில்லை, அந்த வீரர்! “நான் மணம் தரும் மலர்... கசக்கி எறியப்படுகிறேன்” என்ற இதய ஒலியை அவர் கடிதமாக்கினார். அவர் கடிதம் “அந்த லோக” ஆசைக்காரருக்கு ஒரு சவுக்கு!

“மிகவும் உயர்ந்த நிலையில் இருந்து தாழ்ந்து போன ஒரு குடும்பத்தை உருவாக்காது உழைக்கிறானாம். என்று பலர் என்னைப் பார்த்துப் பேசியதுண்டு. அதுபற்றி நான் கவலைப்படவில்லை”

ஊருக்குழுத்த அந்த உத்தமர், தோழர் சற்குணத்திற்கு எழுதிய கடைசி கடிதத்தில் இதையும் குறிப்பிடுகிறார்.

எத்தனையோ பேர் பண பலத்தினால், ... குடும்பத்துக்குள் செல்வாக்கினால், நாட்டுக்குத் தலைவன் நான் என வருவர். நாட்டிலிருந்து வீட்டுக்கு மூட்டை கட்டுவர். அண்ணன், தம்பி, மாமன், மைத்துனன், வீடு, வாசல், இவைகளே அவர்கள் கனவாயிருக்கும். உறவினருக்கு வேலை தேடிக் கொடுத்தல் - தனக்காக உழைத்தவர்கள், தன்னை தலைவனாக்கி யவர்கள், சிறு உரிமை கொண்டாடாளானும் எட்டி உதைத்தல் - இது சில உயர் குடும்பத்துத் தலைவருக்குப் பிறவிக்குணமாகவே இருக்கும். ஆனால் தாழ்ந்துபோன குடும்பத்தைக் கூட கவனிக்க நேரமில்லை கணபதிக்கு!.. உழைக்கச் சென்ற இடத்திலும் மக்களுக்காக உயிர் விட்டார். உயிர் பிரியும் நேரத்திலும் “வாழ்க வையம்” என உற்சாகப் பண் பாடினார்.

கடிதத்தில் நம்மையெல்லாம் வேல் கொண்டு குத்தும் பகுதி தான் அது!

“நமது குடும்பம் நசித்துப் போன பின், நான் எப்படி இங்கு வந்தேன் என்பதை நீ அறிவாய். அப்பம் விற்புக் கொண்டும் இராணி வீட்டில் மாங்கு கழுவிக் கொண்டும் ஆங்கிலம் படித்தேன்”

தஞ்சை மாவட்டத்திலே.....தங்க நிற நெல் விளைவும் சோழ வள நாட்டினிலே.....தம்பிக் கோட்டையிலே பிறந்த கணபதி, ஒரு சாண் வயிற்றுக்காக இளையவியலே மலையாவுக்கு ஒடினார். தில்லை நடராசனுக்குத் தங்க வீடு திருப்பதி வெங்கடேசனுக்கு வைரக் குல்லாய். ஆனால், . . . தம்பிக் கோட்டை கணபதிக்கு தாங்காத பசி. . . மலையாவி வயிற்றுப் பிழைப்பு, தமிழர்கள் கனஞ்சியமாயிற்றே! முத்துக் குலுங்கும் கடல்களுண்டே! கணபதி ஏன் மலையாவுக்கு ஓட வேண்டும்? ஒரு கணபதியா? எத்தனை கணபதிகளை. . . ஏ! தாழ்ந்த தமிழகமே! . . . நீ. . . மலையாவுக்கும் இலங்கைக்கும் அனுப்பியிருக்கிறாய். செப்புச் சிலைகளுக்குத் தேருந் திருவிழாவும்! . . . செல்வச் சீமான்களுக்கு நீரும் சிறப்பு! கணபதிகள் காலந் தள்ள, “இலங்கைபும் மலையாவும்! இது அடுக்குமா, தமிழகமே! அன்பு மகன் செத்தான் என்று அழுகிறாயே.ஆத்திரப்படுகிறாயே.அலறித் துடிக்கிறாயே.அவனை நீ தானே விரட்டி அடித்தாய். அவனுக்கு சோறில்லை என்று சொன்னது நீ தானே? . . . அவன் நல்ல வீட்டில் வாழக் கூடாது என்று கூறியது நீ தானே? அவன் பொன்னையும் முத்தையும் தீண்டக் கூடாது எனத் தடை போட்டது நீ தானே?

இப்போது அபு! நன்றாக அபு! கண் இமைகள் கனத்துப் போகும் வரையில் அபு! விழிகளில் ரத்தம் வழிய ஆரம்பிக்கும் வரையில் அபு!

இதைத்தான் கணபதியின் உரத்த குரல், உத்வேகத்தோடு ஒலிக்கின்றது. இல்லையென்று கூற முடியுமா?

ஆங்கிலேயராட்சியிலே மலையா சென்ற கணபதி, அதே ஆங்கிலேய சர்க்காரால் சவமாகச் சாய்க்கப் பட்டார். பிறந்த நாட்டிலே “சுதந்திர தேவி”யின் சங்க நாடம்! அந்த நாடம், கணபதி பிழைக்கப் போன நாட்டிலே கேட்கவில்லை. கேட்கும் அளவுக்கு ஊதப் படவில்லை. ஏன்? சங்கு ஓட்டையா? அல்லது ஊது பவர் குரலிலே உரமில்லையா?

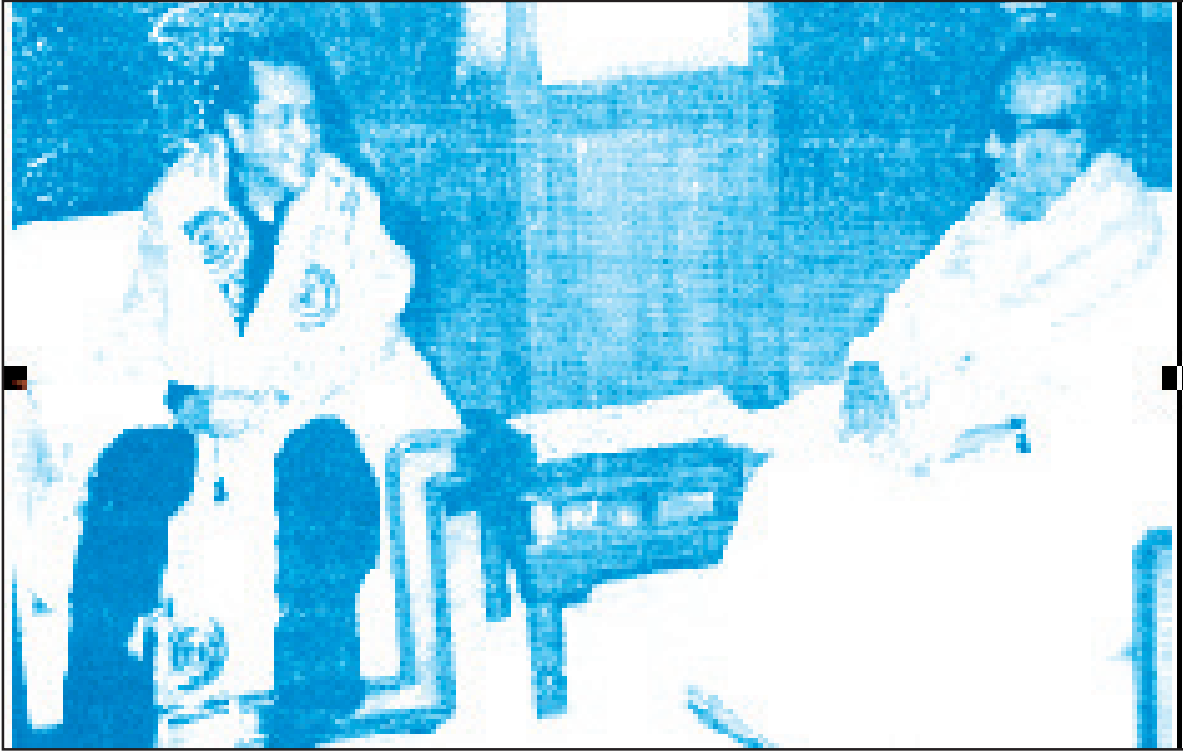
கணபதி எந்த வெள்ளை முதலாளியையும் சுட்டுக் கொன்றதாக வழக்கு கிடையாது. கையிலே துப்பாக்கி வைத்திருந்த ஒரே குற்றத்திற்காக இந்தக் கோர மரண தண்டனை! தீர்ப்பு கேட்டு திராவிடத் திகைத்தது. நமது தமிழர்களுக்கு அக்கறை இருந்திருந்தால், கணபதியின் கழுத்தை இறுக்கிய கயிறு, அடுத்து சாம்பிவத்தின் முன்னே தொங்கிக் கொண்டிருக்குமா? அவர்கள் கண்களிலே நெருப்புக் கிளம்பியிருந்தால் வீர சேனை நோக்கி, குண்டு கள் கிளம்பியிருக்குமா? இரண்டு கட்டிளங் காளைகளை மலையா சர்க்காரின் அடக்குமுறைக்கு காணிக்கையாகத் தந்து விட்டு, அறிக்கைகள் பறக்க விடுவது உயிரோடிருக்கும்வரையில் உதாசீனம் செய்யப்பட்டவனுக்கு, செத்த பிறகு உத்தரகிரியை வெகு சிறப்பாக நடத்துவது போலத் தானே!

மலையாவி நடைபெறும் இந்த நிகழ்ச்சி தமிழர் வாழ்வில் ஒரு சோகத் தொடர் கதை. இந்தக் கதை, “பிழைக்கப் போகும் அத்தியாய”த்தைத் தாண்டி, “தமிழன் அநியாயமாய்க் கொல்லப்படும் அத்தியாய”த் திற்கு வந்து நிற்கிறது. அடுத்த அத்தியாயம் என்னவோ? எத்துணை பயங்கரமானதோ?

★ ★ ★

உடன்பிறப்பே, ஆண்டுக்கு முன்பே இந்த உணர்வு எனக்கு இருந்திருக்கும்போது, இப்போது அந்த உணர்வு இல்லாமல் போய்விடுமா என்பது?

1999ஆம் ஆண்டு தி.மு. கழகம் பதவிப் பொறுப்பிலே இருந்தபோது, மலேசியா, சிங்கப்பூர் அரசுகளின் அழைப்பிணையேற்று, ஜனவரி திங்களில் அந்த நாடுகளுக்குச் சென்றிருந்தேன். மலேசிய விமான நிலைய வரவேற்பிற்குப் பின் செய்தியாளர்கள் என்னைச் சந்தித்தபோது கூட, சிங்கப்பூர், மலேசியா ஆகிய நாடுகளில் நான் மேற்கொண்டுள்ள பயணம் முக்கியமாக தமிழகத்திற்கும், இந்த நாடுகளுக்கும் இடையே நீண்ட காலமாக இருந்து

வருகிற கலாச்சாரத் தொடர்பை உறுதிப்படுத்திக் கொள்வதற்காகத் தான் என்று கூறினேன்.

மலேசியாவில் அப்போது பிரதமராக இருந்த டாக்டர் மகாதீர் முகமது அவர்களை, 9.1.1999 அன்று காலையில் சந்தித்து உரையாடினேன். அவருக்கு பொன்னாடை அணிவித்து, சந்தனத்தால் செய்யப் பட்ட வள்ளுவர் கோட்ட மாதிரி ஒன்றையும் வழங்கியதோடு, நான் எழுதிய சங்கத் தமிழ், குறளோவியம் ஆகியவற்றையும் அளித்தேன். அப்போது தமிழ்நாட்டிற்கும், மலேசியாவிற்கும் கடாரம் கொண்டான் காலந்தொட்டு, நீண்ட காலமாக நிலவி வரும் வலுவான சமூக மற்றும் கலாச்சார தொடர்புகளையெல்லாம் வரலாற்றுச் சான்றாகுகளோடு நான் விளக்கிக் கூறியபோது, மகாதீர் முகமது அவர்கள், அந்தச் சந்திப்பு மிகுந்த மனநிறைவைத் தந்ததாகவும், நேச உணர்வளை வெளிப்படுத்தியதாகவும் கூறியது அன்றைய ஏடுகளில் செய்தியாக வெளிவந்தது.

கோலாலம்பூரில் “புத்ரா” உலக வாணிப மையத்தில் உள்ள “மெர்தேகா” அரங்கத்தில் 8.1.1999 அன்று பொது வரவேற்பில் கலந்து கொண்டேன். அப்போது நான் பேசிய பேச்சின் ஒரு பகுதி :

“தமிழகத்தில் நடைபெற்ற சுதந்திரப் போராட்டத்தில் வெள்ளையரை எதிர்த்து முதலில் களம் சென்று கடகம் ஏந்தி இறுதியாக சுதந்திரத்திற்காகத் தன்னையே பலி கொடுத்துக் கொண்ட பூலித்தேவன், தொடர்ந்து வீரபாண்டிய கட்டவொம்மன், தொடர்ந்து மருது பாண்டியர்கள் ஆகியோரைத் தொடர்ந்து 1802ஆம் ஆண்டு மருது பாண்டியர்களின் வழித்தோன்றல்கள், அவர்களுடைய உறவினர்களை - அந்தப் புரட்சிக்காரர்களை - போராடிகளை எஞ்சிய விடுதலைப் போர்த் தளபதிகளைத் தூத்துக்குடியிலிருந்து கப்பலில் ஏற்றி, ஜேம்ஸ் வால்ஷ் என்பவர், லெப்டினென்ட் ராக் ஹெட் என்பவரின் தலைமையில், மொத்தம் 73 பேரை 76 நாட்கள் பயணம் செய்ய வைத்து, கலாச்சியாகக் கொண்டு வந்து விட்ட இடம் பிணங்கு. மலேசியப் பகுதியிலே உள்ள பிணங்கில் தான் அவர்கள் கொண்டு வந்து விடப்பட்டார்கள். இது ‘சுவத் இண்டியன் ரிபல்லியன்’ என்ற தலைப்புள்ள புத்தகத்தில் காணப்படுகின்ற உண்மை.

தூத்துக்குடியிலிருந்து 73 பேர் 76 நாட்கள் கப்பலில் பயணம் செய்தார்கள். அவர்களுடைய கைகளிலே, கால்களிலே விரங்கு மாட்டப் பட்டிருந்தது. நான்கைந்து பேர்களின் கைகள்தான் கட்டப்படவில்லை. காரணம் - அவர்கள் கப்பலில் சமையல் வேலைக்காகப் பயன்படுத்தப்பட்டு வந்தார்கள். அவர்களைத் தவிர மற்றவர்கள் எல்லாம் விரங்கிப்பட்டு பிணங்கில் 76 நாள் பயணத்திற்குப் பிறகு சேர்க்கப் பட்டனர். அவ்வாறு கொண்டு செல்லப்பட்ட, அந்த நூலிலே உள்ள 73 பேரின் பெயர் களையும் உங்கள் முன்னால் படிக்க விரும்புகிறேன். அதுதான் நாம் அவர்களுக்கு ஆற்றுகின்ற கைமாறு. அவர்களுக்காக நாம் செய்கின்ற வீர வணக்கம். 73 பெயர்களைப் படிக்கும்போது, கொஞ்சம் உங்களுக்கு அயர்வு ஏற்படலாம். ஆனால் அயர்வு ஏற்படக் கூடாது. அயர்விலல்லாமல் ஆங்கிலேய ஏகாதிபத்தியத்தை எதிர்த்துப் போரிட்ட மான மறவுகளின் பெயர்களைப் படிக்கின்ற நேரத்தில், அயர்வுக்குப் பதிலாக உணர்வு ஏற்பட வேண்டும். எனவே படிக்கின்றேன்.

1. வேங்கம் பெரிய உடையத் தேவர், சிவகங்கை - 2. துரைசாமி (தந்தை பெயர் மருதுபாண்டியன்) - 3. வேரப்பர் பொம்மநாயக் - 4. ஜெகநாத அய்யர், ராமநாதபுரம் - 5. ஆண்டியப்பத் தேவன் - 6. சடமாயன் - 7. கோனியாமி தேவன் - 8. தளவாய் குமாரசாமி நாயக், பாஞ்சாலங் குறிச்சி - 9. மேலூர் குமாரசுத்தேவர் - 10. பாண்டியன்புத்தூர் பாண்டியன் - 11. முத்து வீரா, அரங்குளம் - 12. சாமி, மணக்காடு - 13. ராமசுவாமி - 14. இருளப்ப தேவர், நாங்குனேரி - 15. பாண்டியன் நாயக், கம்பாடி - 16. மாடத்தேவன் - 17. மாலயில்மாடன் - 18. சின்ன பிச்சத் தேவன் - 19. வீரபாண்டியத் தேவன் - 20. வீரப்பெருமான் தேவன் - 21. கருப்பத் தேவன் - 22. சுலோமோனியா - 23. நந்தசாமி - 24. பெருமான் - 25. சின்னபிச்சத் தேவன் உடையத் தேவன் - 26. சின்னபிச்சத் தேவன் மகன் தேவி நாயக் - 27. முத்துராமத் தேவன் - 28. மண்டத் தேவன் - 29. பேயன் - 30. அழகநம்பி - 31. வைகுண்டத் தேவன் - 32. சரியண்ணத் தேவன் - 33. கோனியாலும் - 34. முல்லைப்பேடி - 35. சந்தானம் - 36. வீரபத்திரன் - 37. சிவம்பன் - 38. பேயன் - 39. ராமசாமி - 40. இருளப்பன் - 41. குமாரசாமி - 42. வீரபாண்டியன் - 43. வெங்கட்டராயன் - 44. உடையார் - 45. முத்துராக்கு - 46. முத்துராக்கு, அணக்குளம் - 47. சொக்குத் தலவான் - 48. இருளப்பத் தேவன் - 49. மல்லை யநாயக்கன் - 50. கலோமணி நாயக்கன் - 51. தொமாச்சி நாயக் - 52. சிலோமணி நாயக் - 53. இராமசாமி - 54. பிச்சாண்டி நாயக் - 55. கல்லுமாடம் தளவாய் - 56. சின்ன மாடன் - 57. வைத்தி

மூர்த்தி - 58. தளவாய் பிள்ளை - 59. சுப்பிரமணியம் - 60. பெத்தன்ன நாயக் - 61. கிருஷ்ணமா நாயக் - 62. மயிலேனன் - 63. வயலமுத்து - 64. இராமன் - 65. பாளை நாயக் - 66. இராமன் - 67. வெள்ளையக் கொண்டன் - 68. இராமன் - 69. அழகு சொக்கு - 70. ஷேக் உசேன் - 71. அப்பா நாயக் - 72. இராமன் சூளை - 73. குப்பன்ன பிள்ளை.

இப்படி 73 பேர் 1802ஆம் ஆண்டு பிணங்கில் இறக்கிவிடப்பட்ட பிறகு, இதில் மூன்றில் ஒரு பங்கினர், பல்வேறு காரணங்களால் இறந்துவிடுகின்றனர்.

இவர்களைக் கப்பலேற்றி அனுப்பிய ஜேம்ஸ் வால்ஷ், 1818ஆம் ஆண்டு பிணங்குக்கு வருகிறான். அங்கே அவன் கண்ணில் பரட்டைத் தலையோடு, பராசி கோலத்தோடு, ஒடிந்து விழும் உடல் அமைப்போடு, எலும்புத் தோலுமாக, வாலிப வயதினன் - ஆனாலும் வயதானவனைப் போன்ற தோற்றமுடைய ஒருவனை அங்கே பார்க்கிறான். பார்த்தவுடன் அவன் யார் என்று தெரிகிறது. சந்தேகத்தோடு அவனைப் பார்த்து - உன் பெயர் துரைசாமி தானே? என்று கேட்க, அவன் “ஆமாம்” என்கிறான். அந்தத் துரைசாமி யார் தெரியுமா? நான் படித்தேனே படியல்! அதில் இரண்டாவதாகப் படித்த மருதுபாண்டியனின் இளைய மகன் - வீரப் போரிட்டு மடிந்தானே வெள்ளையரை எதிர்த்து, அந்த மருது பாண்டியனின் மகன் துரைசாமிதான் அவன். அவன் தான் ஈளை கட்டி இருமலோடு - பரட்டைத் தலையோடு - பராசி கோலத்தோடு பரங்கியருக்கு முன்னால் நின்றான்.

இதைப் பற்றி அந்தப் பரங்கியன், ஜேம்ஸ் வால்ஷ், என்ன எழுதியிருக்கிறான் என்பதையும், நான், உங்களுடம் படித்துக் காட்ட விரும்புகிறேன் - “துரைசாமி என்ற பெயரைக் கேட்கும், என் நெஞ்சில் யாரோ கட்டாரியால் குத்தியது போன்ற உணர்வைப் பெற்றேன். நான் சிறைப் பிடித்துக் கப்பலிலே 15 வயது பெயனாக ஒப்படைத்த கைதி தான் இன்று பிணங்கில் என் முன் நின்றான். வெளித் தோற்றத்திலே மாற்றங்கள், ஆனால் உள்ளம் அதே உள்ளம். கடந்த கால நினைவுகளை என் முன்னால் எதிரொலித்தது. என் பெயரை அவன் சாதாரணமாகத் தெரிந்து கொண்டதும், என்னுடைய பழைய கால நட்பை நினைவு கூர்ந்து, தன்னுடைய குடும்பத்தாரிடம் ஒப்படைக்கும் படி ஒரு கடிதத்தைக் கொடுக்கக் கூடிய அளவுக்கு நம்பிக்கை வாய்ப்பட்டான். ஆனால் அப்போதிருந்த ஆங்கிலேய அரசின் ஆணையின்படி, அது விதிக்கு மாறானது என்பதால், நான் அந்த உதவியைச் செய்ய முடியவில்லை” என்று எழுதியிருக்கிறான்.

அந்த துரைசாமி என்ன ஆனாரோ, எப்படி ஆனாரோ? இன்று அந்த துரைசாமியின் வாரிசுகளாக வந்தவர்கள் எத்தனைபேர் இந்த மண்டபத்தில் அமர்ந்திருக்கிறீர்களோ?

★ ★ ★

உடன்பிறப்பே, என்னுடைய அந்தப் பேச்சு இப்படியே தொடருகிறது. நெல்லையில் நடைபெறும் கழக இளைஞர் அணி மாநில மாநாட்டினையொட்டி 25 மடல்கள் எழுதிய நிலையில் இத்துடன் இந்தக் கட்டுரை தொடர் நிறைவுறுகிறது.

இளைஞர் அணியினருக்கு நான் வழங்கிய ஆத்திச்சூடி :

- ★ அண்ணா வழி நில!
- ★ ஆற்றுக் பொதுப்பணி!
- ★ இலக்கியம் புதுக்கிடு!
- ★ ஈனரை ஒதுக்கிடு!
- ★ உயிர் தமிழாட, உணர்ந்திடு!
- ★ ஊழலை கொறுக்கிடு!
- ★ எட்டப்பர் இகழ்ந்திடு!
- ★ ஏறு போல் வீறு கொள்!
- ★ ஐயம் களைந்து அறிவைப் பயிர் செய்!
- ★ ஒழுக்கம் போற்றிடு!
- ★ ஒம்புக மெலியாரோ!
- ★ ஒளவைக் குலம் போற்று!
- ★ கழகம் வில்லாம், நின் அணியே கணையாம்!
- ★ சாதியை விடுத்து சமத்துவம் முழுக்கு!
- ★ ஞாயிறு வாழ்த்தி நாளும் உழைத்திடு!
- ★ தனிபுடைமை தகர்த்தித் தடந்தோள் தட்டு!
- ★ நாடு வாழ நலிவு தீர்த்திடு!
- ★ பகைவர்க்கு வளையேல்!
- ★ மாயைக்கு மயங்கேல்!
- ★ வாழ்மையே போர்வாள்!
- ★ யானை போல் பயன்படு!
- ★ “மு” கரமாய்ச் சிறப்புறு!

**அன்புள்ள,
மு.க.**

- நிறைவு -

(முரசொலி 02.12.2007)

